

חנה ברנד / המכרסמים

משנכנסים
דר מרכים
בשמחה ורי
בה התכונה
לקראת נשי
פורים.
שמותיהנשה
כתמונה היא
דפי מתכונת
האופנה ה'
אחרונה ב'
פריז.

— תשתדל, אמרתי לו, תשתדל דני, כמה ימים תנסה לחשוב על זה כל היום וכך תגמל לאט לאט. אני בטוחה שאדם בעל רצון חזק כמוך יתגבר על הכל.

הוא הבטיח — וקיים! ארבעה ימים תשתדל וניסה, וכל היום היה עסוק בענין אחד: לא לכרסם. לא לקוסם. להרחיק את היד מן הפה.

כל יום הייתי מביטה בגאווה על ידו. הנה השתפרה צורתן — מובטחני שיתגבר, יתגבר...

אך לבסוף, ערב אחד בא מן העי' בודה ואמר: „לא, לא זו הדרך. איני נני יכול לעבוד, אינני חושב על העי' בודה ומוחי נתון לענין אחר. הרברים אינם ברורים לי והחשבונות מתבלבלים. בסופו של דבר אאבד את משרתי. אני נאלץ להפסיק.“

מה לעשות? סוף סוף אנו צריכים לחיות?

אמרתי לו: „טוב, דני, אבל אתה יודע מה? נדמה לי שבעיקר אתה מכרסם בקולנוע. שמא נפסיק ללכת לקולנוע? אמנם שנינו אוהבים זאת מאד, אך לתקופה קצרה, כמה שבועות עד שתגמל...“

התפסקו ללכת לקולנוע. כמובן, גם לתיאטרון, גם לאופירה, וגם לבתי קפה שניטנה בהם תכנית.

— נדמה לי — אמרתי פעם — שבשעת ביקור אצל ידידים אתה מכרסם הרבה יותר מאשר בבית, לא כן?

— יתכן — ענה דני. הפסקנו לבקר אצל ידידים, אצל קרובינו ושכנינו. ולאט לאט הפסקו הם לבקר אצלנו. היינו מבלים את העי' רבים בבית בקריאה ובהאזנה לרדיו.

— זהו — בזמן שאתה מקשיב לתכנית הרדיו ולחדשות, הרי אתה מכרסם בצורה נוראה. נסגור את הרידיו.

הרדיו שתק. — והקריאה! הקריאה האין סופית הזו, הלוא אינך מפסיק לכרסם. מוטב שתפסיק לקחת ספרים בספריה, תפסיק לקרוא לכמה זמן. הספרים נסגרו. — העבודה! כן, כן, זהו, העובדה

אינני מתכוננת חלילה להסיג את גבולה של מחלקת התקלאות ולטפל במכרסמים המשחיתים בשדותינו. חזקה עלי שהם עושים את מלאכתם ומנהלים את מלחמתם בגאמנות.

המכרסמים שעל אודותם יש בדעתי לכתוב אחרים הם לגמרי. הללו אינם מהלכים על ארבע, אלא זקופי קומה וחטונים. אינם גרים בחורים בבטן האדמה, אלא בדירות בעיר ובכפר בכל ארץ ובכל יבשת שבעולם.

הרי הם הבעלים המכרסמים את צפריהם.

גם נשים כאלה יש? — אין ספק. ככל בעלי החיים גם המכרסמים נבראו זכר ונקבה. אך מה לי ולהן? אם הן אינן דואגות לצורת צפריהן — מה שהוא כמעט בלתי אפשרי, הרי ידאגו לכך הבעלים והגברים — ואילו אני דואגת לבעלים, שכן זוהי דאגתי הפרטית.

בעלך אינו קוסם את צפרינו? אש"ר ריך וטוב לך, פטורה את מדאגה נוספת ומשוחררת ממלחמה ממושכת לאין סוף, שכמעט אין לך סיכויי לנצח בה.

בעלך מכרסם את צפרינו? אחותי לצרה את.

דאגתי דאגתך ומלחמתי מלחמתך. ובכן הבה אספר לך מה עשיתי ופעלתי אני במלחמה זו, ובאיזו אמצעים אחותי אני — אולי יהיו לך לתועלת?

כשהחלטנו, בעלי ואני להתחתן, וקבענו מקום ותאריך מסוים, שאלתי מיד: הגד לי, דני, מדוע אתה מכרסם את צפרינו?

— עצבנות בודאי — ענה. — עצבנות? אתה עצבנית? ואני חשבתין לקר רוח כל כך? האם לא ניסית מעולם להגמל מהרגל רע זה?

— ניסיתי? אל אלהים — אמר דני, לו ידעת בכמה תחבולות השתמשה אמא כדי לשרש ממני את ההרגל הזה, החל בתחבושות וכלה בחרדל — ולשוא. אינני יכול להגמל וחבל לדבר בזה ודי —

מה פירוש „ודי“? מה שאמא עשתה — עשתה. מה האמהות יודעות! אני כבר אגמול אותך מן ההרגל הזה. וביום התחונה החלה המלחמה!

רוקמת, סורגת, מדוע לא תסרוג אתה? צריך להכין בגדים לילד לתורף... ואל תחשובנה שבחרדל לא שלחתי יד. וכלום לא השגתי משחות ממשחות שונות מרות כלענה אצל הרוקח? וכאשר עלו כתוצאה מכך, פצעים על כל ידיו — גם תחבושות כיסו את אצבעותיו.

ועתה? — דני חזר למשרתו ולעבודתו. אנו שוב מבקרים בקולנוע, רואים הצגות, רוקדים בקפה ומבקרים ידידים. הרדיו פתוח, וכוננית הספרים מתמלאת והולכת.

אני סורגת ודני מאוין לחדשות ברידיו ומעיין בעתונים — ומכרסם... — מכרסם? — כן, מכרסם, מכרסם — והצפרנים לא כל כך נאות, או מה יש? וכי זה נורא כל כך?

שיש לך כל כך הרבה זמן להתעסק בידך כשאתה עסוק בשיחות, חישובים או קריאת מכתבים. זוהי הצרה העיקרית. אילו היית עובד עבודת-כפיים... שמא תתפטר מהמשרה? לא, לא, לא להתפטר, רק תקח חופשה קצרה מסיבות בריאות ותעבוד בעבודה אחי' רת, שמא נהגות או מסגרות.

נהג מסגר, בנאי, חקלאי, רצף, סתה, מכונאי, מחסנאי, מלצר, סנדלר, ספר ועוד ועוד, הכל ניסה דני, בכל שלח יד — מכורסמת —

ובערב כשבא הביתה — הרדיו סגור, ספר אין בנמצא, העתון נעלם — היה מסתובב הנה והנה בעצבנות ומכרסם את צפרינו.

— הבטלה, הבטלה הזאת. ראה אוי, מה אני עושה בערב? תופרת, תי

מכירת סוף העונה

זוהי חנות מהודרת ברח' נחלת בנימין.

הצילומים: קאופמן

בנוה שדום יש ליקוידיציה עד 50 אחוז...

